

λου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχεῖῳ ἀποκειμένης παπικῆς περὶ τοῦ προβιβασμοῦ τοῦ βουλάας. Ὁ Ἰουστινιάνι ἐγκατέστη ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπικῇ ἔδρᾳ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1701 (Codex seu Registrum κ.τ.λ. σ. 1). Τὸ ἐπόμενον δὲ ἔτος (4 Αὐγούστου 1702) ἀνετέθη αὐτῷ, Παπικῷ διατάγματι (ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχεῖῳ ἀποκειμένῳ) καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀνδρόου. Ποιμάνας δ' εὐδοκίμως τὸ ποιμνιόν του ἐπὶ 29 περιῖπου ἔτη, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἔδρᾳ του, τῇ Νάξῳ, τὴν 21 Μαρτίου 1730 (Registro de' morti, vol. 3, σ. 48).

B'

Ἐκθέσις περὶ τῆς νήσου Σερῖφου.

Εἶδομεν ἐκ τῆς ἀνωτέρω συντόμου βιογραφικῆς σημειώσεως τοῦ ἱεράρχου Ἀντωνίου Ἰουστινιάνι, ὅτι κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1700 περιῆλθε τὰς Κυκλάδας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐταῖς δυτικῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι τὰς περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις του ὑπέβαλε τῷ ἐν Ρώμῃ ἱερῷ Συνεδρίῳ.

Ἐντυχῶν πρό τινος χειρογράφου τεύχει περιέχοντι πολλὰς ἐκ τῶν ὡς ἀνωτέρω ὑποβληθεισῶν ἐκθέσεων, Ἰταλιστὶ συνταταγμένω, φρονῶν δὲ ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν μετὰ σχετικῶν μάλιστα ἀνεκδότων ἐγγράφων καὶ σημειώσεων παρ' ἐμοὶ ἀποκειμένων, θὰ παράσχῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν εἰσέτι Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν νήσων ἐπὶ Τουρκοκρατίας συμβολὴν λόγου τινας ἀξίαν, ἄρξομαι προσεχῶς τῆς ὡς ἀνωτέρω δημοσιεύσεως αὐτῶν ἐν μεταφράσει. Σήμερον δημοσιεύω μόνον ἐκ τοῦ αὐτοῦ χειρογράφου (ὅπερ εἶναι γεγραμμένον διὰ χειρὸς Νικολάου Μαράγον Συρίου ἱερέως καὶ γραμματέως τοῦ συντάξαντος τὰς ἐκθέσεις ταύτας Ἐπισκόπου Ἀντωνίου Ἰουστινιάνι), ἐκθεσιν περὶ τῆς νήσου Σερῖφου ὅπου ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος παρέμεινεν ἡμέρας τινὰς ἕνεκα τρικυμίας.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἔχει οὕτω:

« Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς νήσου Σίρνου ὅπως ἐξακολουθήσω τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἔλαβον ἀφορμὴν ἢ ἀνακράξω πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου « Domine salva nos perimus », διότι μακρὰν τῆς ξηρᾶς, κατέλαβεν αἴφνης τὸ ἡμέτερον πλοιάριον μανιώδης ἄνεμος μετὰ τόσης σφοδρότητος, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ἢ ἀναποδογυρίσῃ αὐτό. Καὶ ἐὰν μετὰ ταχύτητος ἐν μιᾷ στιγμῇ δὲν ἐρρίπτομεν καὶ κατεβιάζομεν πάντα τὰ ἰστία, ἀναμφιβόλως ἠθέλομεν πάθῃ οἰκτρὸν ναυάγιον καὶ ἀπολεσθῶμεν πάντες· ἀλλ' ὁ Κύριος, πρὸς δόξαν τοῦ ὁποῖου ἀνέλαβον ταξιδεῖν τόσον ἐπικίνδυνον, ἠδύοκῆσεν ἵνα, διὰ τῆς δυνάμεως τῶν κωπῶν, τὰς ὁποίας ἀνέλαβον ὡσαύτως καὶ οἱ ἡμέτεροι ἱερεῖς καὶ κληρικοί¹, φθάσωμεν μετὰ πολλῶν μόχθων εἰς τὴν ξηρὰν ἐν τινι κολπίσκῳ, ὅπου, ἐπὶ ἀθλίω κλινῶν, διήλθομεν τὴν νύκτα ἐκείνην² καὶ γενομένης ἡμέρας ἐφθάσαμεν με εὐριον ἄνεμον εἰς τὴν νῆσον Σέρφον.

Αὕτη, ἔχουσα 35 μιλίων περιφέρειαν, εἶναι ὅλη ἄγονος καὶ πετρώδης³ ἔχει ἐν μόνον φρούριον τρία μίλια μακρὰν τῆς θαλάσσης μετὰ ἑκατοσίων κατοικῶν Ἀνατολικῶν, πολὺ ἀγροίκων, πτωχῶν καὶ ἐλεεινῶν, μὴ ζώντων ἐξ ἄλλου ἢ δι' ὀλίγου τυροῦ καὶ χοιρείου κρέατος ὅπερ ἀρθροῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ νήσῳ. Οὗτοι κατὰ τὰ πνευματικὰ διεύθυνονται ὑπὸ 15 ἱερέων, οἵτινες ἔχουσι τὴν φροντίδα ἱσχυρίσθω Ἐκκλησιῶν, τόσον ὅμως ἀπικειδῶν ὥστε μόλις ἔννοουσι ἐκεῖνο ὅπερ ἀναγινώσκουσιν.

¹ Τὸν Ἰουστινιάνι παρηκολούθουν τρεῖς ἱερεῖς καὶ εἰς κληρικὸς ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ κώδικος τῆς ἐνταῦθα ἱεραῆς μονῆς τῶν Καπουτσίνων, σ. 187.

Ὅκτώ μίλια μακρὰν τοῦ φρουρίου ἐφ' ὑψηλῆς θέσεως ἐγείρεται ἐν μοναστήριον, περιτετευρισμένον ἐν εἶδει φρουρίου, ἐν τῷ ὁποίῳ βιοῦσιν 60 μοναχοὶ μετὰ τοῦ αὐτῶν ἡγουμένου. Ἐκ τούτων δέκα μόνον εἰσὶν ἱερωμένοι οἱ δὲ λοιποὶ λαϊκοί. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἄλλοι δὲ ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἄλλας νήσους διὰ νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην· ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦνται τὴν καλοκάγαθον φιλοξενίαν, ἀλλὰ προσφέρουσιν αὐτὴν τοῖς ταξιδιωταῖς καὶ ξένους πάσης φυλῆς κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ διαμένουσιν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μοναστηρίου, ὅπερ εἶναι σταυροπέδιον¹, ὑπάρχει ὠραία ἐκκλησία μετὰ τρούλλου, ἔχουσα μῆκος 30 βημάτων καὶ πλάτος 20, ἐστρωμένη δι' ἐξαιρετικῶν μαρμάρων τῆς Πάρου, ἀφιερωμένη εἰς τὸν ἅγιον Μιχαὴλ ἀρχάγγελον, καὶ τιμωμένη γενικῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Μεταδὴς εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, ἐγενόμην δεκτὸς μετ' εὐμενείας ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν ἄλλων μοναχῶν ὀδηγησάντων με διὰ κωδωνοκρουσίας, ψαλμῶν καὶ ὕμνων ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς τοιαύτης πράξεως, ἐνόησα τὴν θρησκευτικὴν ἀπλότητα τῶν μοναχῶν ἐκείνων, οἵτινες, διὰ δειγμάτων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, προσεπάθουν νὰ μὲ μεταχειρίζονται κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἐκλείσθη ἐν τῷ βῆθέντι τόπῳ. Καὶ ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν διέγνων τὴν παντελῆ ἄνοιαν εἰς τὴν διατελοῦσιν οἱ νησιῶται ἐκεῖνοι περὶ τὰ θεμελιώδη ἀρθρα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν ἣν ἔχουσι ν' ἀκούσῃ τοῦ θεοῦ λόγου. Ἐκ τούτου δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ προορηθεῖσα μεταβατικὴ ἀποστολὴ τῶν Ἰησοῦιτῶν², θὰ ἐπιφέρει καρποῦς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν ἐκείνων οἵτινες εἰσὶ πάντες Ἀνατολικοί· δὲν ὑπάρχει δὲ ἐν τῇ νήσῳ οὐδεὶς Λατίνος οὐδὲ ἀνάμνησις ὅτι ὑπῆρξεν ποτὲ τοιοῦτοι ἐν αὐτῇ. Θὰ ἦτο πολὺ φελέμιον ἐὰν τρόφιμός τις τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου κοληγίου³ ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διδασκαλίαν καὶ καθοδήγησιν τῶν ψυχῶν ἐκείνων, με ἀντιμισθίαν τινὰ πρὸς συντήρησίν του⁴.

Ἐν Νάξῳ.

MIX. IAK. ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ ἀπομνημονεύματα. Τόμ. Α'. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκδότης Γεώργιος Κασδόνης 1894. 8ον. Σελ. 392.

Τὰ ἄρτι ἐκδοθέντα ἀπομνημονεύματα τοῦ Α. Ραγκαβῆ ἀποτελοῦσιν οἰονεὶ αὐτοβιογραφίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὁ ὁποῖος κομιδῇ νέος, καὶ εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, μετέσχε τῶν κοινῶν, διαπρέψας ἐν τε τῷ πολιτικῷ καὶ φιλολογικῷ σταδίῳ. Ἐγγράφη δὲ ταῦτα περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του, ὅτε εὕρισκετο, ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρει, εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταθμοῦ τοῦ βίου περὶ τοῦ ὁποῖου ὀλίγον ἔμεινεν αὐτῷ διάστημα ὅπως ἐμπέση εἰς τὸ βάραθρον εἰς ὃ καταβυθίζεται ἡ ζωὴ.

Ὁ ἐκδοθεὶς πρῶτος τόμος τῶν Ἀπομνημονευμάτων διαιρεῖται χρονολογικῶς εἰς δύο μέρη· ἐν τῷ

¹ Τὸ χειρόγρ. « . . . ch' ὁ σταυροπέδιον, . . . ».

² Ἐν προηγουμένῃ ἐκθέσει ποιεῖται λόγον περὶ τῶν μεταβατικῶν ἀποστολῶν τῶν Ἰησοῦιτῶν.

³ Τοῦ ἐν Ρώμῃ.

πρώτῳ, ὅπερ ἐπιγράφεται Γέννησις καὶ Ἀνατροφή, ἀφηγεῖται ὁ συγγραφεὺς τὰ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, ἔνθα ἐν πάσῃ ἀμεροληψίᾳ ἐκθέτει καὶ τινα περὶ Φαναριωτῶν, εἰς οὓς ἐκ καταγωγῆς ἀνήκεν, εἶτα δὲ καταγράφει τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, τὰς περιπετείας καὶ ταλαιπωρίας τῆς οἰκογενείας του ἀναγκασθείσης νὰ μεταβῇ εἰς Τρανσυλβανίαν καὶ ἐντεῦθεν εἰς Ὀδησσὸν μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Διὰ φυσικῆς καὶ ἀπερίττου γλώσσης κατακηλούσης τὸν ἀναγνώστην ἀφηγεῖται ὡς πάππος πρὸς ἐγγόνους τὸν παιδικὸν του βίον, τὰ τῆς πατρικῆς οἰκίας του ἐν Κωνσταντινουπόλει, μνημονεύει καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν παιγνιδίων του, τῶν παιδικῶν του φίλων, τῶν πρώτων ἐντυπώσεων του εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τῶν πρώτων διδασκάλων, ὧν εἰς ἧτο καὶ ὁ Δημήτριος Χρηστίδης. Ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ σελίδος εἰς σελίδα παρίσταται εἰς διαφόρους ζωντανὰς σκηναὶς τοῦ περιπετειώδους οἰκογενειακοῦ βίου τοῦ συγγραφέως, ἔνθα ἀπροσδοκῆτως πολλαχοῦ συναντᾷ τὰ πρῶτα ἔγνη τοῦ βίου ἱστορικῶν ἀνδρῶν τῆς νέας Ἑλλάδος δρασάντων κατόπιν ἐν αὐτῇ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως.

Ζωηρὰ καὶ φυσικῆ ὄλως εἶνε ἐν τῷ α' τούτῳ τμήματι ἡ περιγραφή τῶν σπουδῶν του ἐν Μονάχῳ, καὶ ἡ αὐτοῦ διὰτριβὴ μετὰ τῶν Γερμανῶν καὶ Ἑλλήνων, ὧν πολλοὶ ἦσαν τέκνα ἀγωνιστῶν ἐκπαίδευομένων δαπάνῃ τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου.

Ἐν τῷ β' μέρει ὁ Ραγκαβῆς ἐξιστορεῖ τὴν καθοδὸν αὐτοῦ ἐκ Γερμανίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Κυβερνήτου, τὴν ἐν γένει πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν τότε χρόνων καὶ τὰ παρόμοια. Τὸ μέρος τοῦτο τῶν ἀπομνημονευμάτων, ἀποτελοῦν σχεδὸν τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου τόμου, εἶνε καὶ τὸ μᾶλλον ἐπαγωγόν, ἅτε μετέχον γενικωτέρου ἱστορικοῦ διαφέροντος· εἶνε δὲ καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἐναργέστεραι εἰς τὴν μνήμην τοῦ γράφοντος, λαθόντος μέρος εἰς πολλὰ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἐξιστορεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς τέχνης τοῦ λόγου καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ ὕφους, ἣν μεταχειρίζεται καὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος. Φυσικώτατα ἀπεικονίζει ἐνταῦθα τὴν ἀρχικὴν κοινωνίαν τοῦ Ναυπλίου, ἰδίως δὲ χαρακτηρίζει προσηκόντως τινὰς τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπιρρίπτων κατὰ τινων τούτων καὶ ὑπαινιγμούς ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν αὐτῶν διαγωγὴν. Ζωηρῶς ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου καὶ τὰ κατὰ τὴν δίκην τῶν δολοφόνων του, τὴν ἐπελθοῦσαν κατόπιν διαίρεσιν τῶν ἀρχηγῶν εἰς κυβερνητικούς καὶ συνταγματικούς, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐτάχθη εἰς τὸ κόμμα τῶν τελευταίων. Ἐν τῇ ἐξιστορήσει δὲ τοῦ μέρους τούτου πολλὰ γράφει περὶ τῶν πολυτίμων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοφίλου, κατελθόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ φιλελληνισμοῦ πρὸ τοῦ Ὄθωνος, καὶ κατὰ πολὺ συντελέσαντος εἰς τὴν συμφιλίωσιν τῶν ἀντιθέτων κομμάτων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο τελευτᾷ εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὄθωνος εἰς Ναύπλιον, καὶ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν πρώτων ἔργων τῆς Ἀντιβασιλείας, ὅφ' ἦν καὶ ὁ Ραγκαβῆς ὑπηρετήσεν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τούτοις ὁ Ραγκαβῆς δὲν παρέλιπε νὰ μνημονεύσῃ καὶ τῶν πρώτων αὐτοῦ φιλολογικῶν ἀποπειρῶν, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου διὰ θεατρικῶν παραστάσεων ἐν ἰδιωτικαῖς οἰκίαις. Ἴδιον δὲ χαρακτηριστικὸν εἶνε τῶν ἀπομνημονευμάτων ὅτι πανταχοῦ μνημονεύει ὀνομασί τῶν ὡραίων γυναικῶν, ἃς ἐγνώρισεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐπὶ καλλονῇ διαπρεπούσων, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ κόσμημα τῆς ἀρτίστου τῆς ἐκεῖ κοινωνίας. Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐρεΐπια ἀραβικῆς πόλεως.

Περιοδεύων πρὸ τινος ἐν Ἀλγερίᾳ ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐπισκέφθη τὴν ἀραβικὴν πόλιν τοῦ Τιμγὰδ, ἧτις περιγράφεται ὡς μία ἀλγερινὴ Πομπηία. Βεβαίως ἡ ἀρχαία αὕτη ἀραβικὴ πόλις, ἧτις εἶνε σήμερον σωρὸς ἐρεΐπιων, εἶδε σχεδὸν τόσας μεταβολὰς τῆς τέχνης ὅπως καὶ ἡ Ἰταλικὴ Πομπηία. Ἐκτίσθη κατὰ τὸν Α' μ. Χ. αἰῶνα, καὶ κεῖται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κωνσταντίνης. Ὑπέστη τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μαυριτανῶν κατὰ τὴν Ε' ἑκατονταετηρίδα, καὶ ἐπὶ τέλους κατεστράφη δι' ἀλλεπαλλήλων σεισμῶν. Ὡς ἡ Πομπηία, ἦτο τόπος ἡδυσπαθείας καὶ κομψότητος, καὶ τὰ ἐρεΐπιά της δεικνύουσι λειψάνα ὡραίων λιθοστρώτων, λαμπρῶν ἀγαλμάτων, θεάτρου, κρητῶν καὶ βλακηνείων. Μέγιστος νὰδς ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Δία, καὶ οὗτος ἐκθάπτεται νῦν καὶ λεπτομερῶς ἐξετάζεται. Ἡ ἐπαρχία τῆς Κωνσταντίνης βρῖθει ῥωμαϊκῶν λειψάνων καὶ ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπουργοῦ οὐ μικρὸν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν κεφαλαίων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀναγκαίων ἀνασκευῶν, οὕτως ὥστε ἡ ἀρχαιολογία νὰ φωτισθῇ περισσότερον ἐκ τῆς τεθαμμένης ταύτης πόλεως.

Δέκα ἑκατομμύρια λάμπαις.

Καίτοι τόσα ἀκούομεν περὶ φωτισμοῦ δι' ἀερίου καὶ τοῦ νεωτέρου ἀντιζήλου του, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν οἰκοδομησῶν ἀνά τὴν οἰκουμένην μεταχειρίζονται ὡς πρῶτον μέσον τεχνητοῦ φωτισμοῦ τὸ πετρέλαιον. Ἐν Ἀγγλίᾳ μόνον ὑπάρχουν, ὡς λέγεται, πλείονες ἢ δέκα ἑκατομμύρια λαμπτήρες καίοντες πετρέλαιον πρὸς νυκτερινὴν χρῆσιν, ἀνίσως δὲ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν οὐδ' ὑποπτεύουσι κἄν ὅτι ἡ χρῆσις τῶν λαμπτήρων τούτων εἶνε τόσον γενική, συχνὰ λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ μᾶς ἐνθυμίζουσιν αἱ εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων περὶ τρομερῶν δυστυχημάτων, ὅτι ἡ χρῆσις τῶν λαμπτήρων τούτων εἶνε ὄχι μόνον κοινὴ ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνος. Κατὰ τινα πρόσφατον ἐξέτασιν περὶ τινος θύματος τῶν δυστυχημάτων τούτων, ἀπεδείχθη ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ μόνον συμβαίνουνσι τριακόσιοι θάνατοι κατ' ἔτος ἐκ παρομοίων συμφορῶν καὶ εἰς ἕν ἔτος ὁ λοχαγὸς Σὼ, ὁ πρῶν ἐπιμελητῆς τῆς πυροσβεστικῆς μαίρας τοῦ Λονδίνου, ἀνέφερεν ἑκατὸν πενήνταξ πυρκαϊὰς προελθοῦσας ἐξ ἐκρήξεως τῶν λαμπῶν τοῦ πετρελαίου ἐν τῇ ἀγγλικῇ Μητροπόλει. Πολλὰί μέθοδοι ἐφευρέθησαν ὅπως καταστήσωσιν ἀσφαλῆς τὰς λάμπας ταύτας, οὕτως ὥστε καὶ ἂν κατὰ τύχην γείνη ἐκρηξίς, ἡ φλόξ αὐτομάτως νὰ σβύνη καὶ τοιαῦται μέθοδοι περιγράφονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τῶν περιοδικῶν τὰς στήλας ἄλλ' ἀτυχῶς δὲν γίνονται δεκταί, καὶ πιθανῶς θὰ παραμειλῶσιν ἕως τοῦ ληρῆθ' νομοθετικῆ πρόνοια περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.